UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam, tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam, tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1700

Decas VII. Ab anno Christi 860. ad 870.

urn:nbn:de:hbz:466:1-64756

Visual Library

manitas non tam Michaëli, quàm Berdæ, ejuſque affini Photio adſcribenda fuit.

Hoc tandem anno Francorum Reges Carolus & Ludovicus fratres, & Lotharius eorum nepos cum multis Epiſcopis & Comitibus Confluentiæ convenerunt, & pax ſancita eſt multis perutilibus ad Regni Eccleſiarumque incolumitatem conſtitutis. Carolus autem non diu pactis ſtetit, multa de alienorum invaſione ſecum meditatus & auſus.

Decas VII.

Ab anno Chriſti 860. ad 870.

861. Conſtantinopoli juſſu Pholii cele-
* bratũ eſt Conciliabulũ 318 Epiſcopis congregatis, cui Legati S.R.E. intereſſe coacti ſunt, ad ſententiam contra Ignatium ſolenniter proferendam, eique exauctorato Photium legitimum ſucceſſorem pronunciandum. Hanc Synodum Nicolaus Papa jure merito latrocinalem appellavit. Quia Legati Pontificii in ea ſubſcribere compulſi ſunt, ſub metu qui in fortes & conſtantes viros cadere videretur, intentato exilio, fame & carceris pædore, ſed & Ignatius juſſus ſaltem legere ſub-

ſubſcriptionem Photii maluit mutatâ veſte Inſulas percurrere & victum emendicare, donec terribilis terræ motus urbem quaſſavit, neque ceſſavit niſi eidem fides tuti reditûs a Michaële & Barda concederetur. Appellavit quidem Ignatius ad Nicolaum, ſed ille de rebus geſtis verè edoceri non potuit, legatis ejus diſſimulantibus & mendacio ſuam imbecillitatem obvelantibus.

Ordonio Gallæciæ Rege, vitâ functo, ſucceſſit filius Alphonſus Magnus, qui theſauros Patris in pauperes & Eccleſias erogavit, multis victoriis contra Arabes à Deo ornatus.

☆(862.)☆ Conſtantinopolis iterum terræ motibus concutitur, voces è terra audiuntur, S. Sophiæ templum conflagrat, & Photio impietatem Michaëlis diſſimulante, ſi non omninò approbante, Baſilius Theſſalonicenſis Epiſcopus liberâ magnanimitate reprehendens, pugnis vapulat, dentibus etiam excuſſis. Deniq́ue Nicolaus eorum, quæ gerebantur in Oriente certior factus per Epiſtolam, electionem Ignatii improbat, neq́ue Photium Epiſcopum appellat, quanquam *Virum prudentem* nominare dignatus fuerit. Erat enim Photius ante Ordinationem Epiſcopalem, Imperatori à Secretis & Protoſpatha-

tharius litteris ſæcularibus bene inſtruct', ſed & divinarum valde ignarus. *Vir* igitur *prudens* appellari dignus, quâ prudentiâ filii ſæculi eminere ſolent præ filiis lucis.

Lotharius amore Waltradæ pellicis implicitus, eâ ſubintromiſſâ, Theutpergam Reginam repudiare molitur, quaſi incœſtûs cum fratre ream. Cui propoſito Synodus Aquisgrani habita, adulatoriè favens & conſentiens reprehenditur à Nicolao, fortiter dehortante: cui etiam Carolus Calvus omnibus viribus obnititur.

✠(863.)✠ Photius Conſtantinopol. Pſeudo-Patriarcha damnatur à Romano Pontifice & Ignatius legitimus Patriarcha declaratur. Ideo multi à Photii partibus recedunt. Photius autem conciliabulo Epiſcoporum 21. coacto (reliquis omnibus, etiam ſceleratis quibuſdam reclamantibus) Nicolaum Pontificem anathemate percellit, plùs furore agens, quam ratione.

Damnatur à Nicolao Concilium Metenſe in causâ Waltradæ & Lotharii anno ſuperiore celebratum, omnes depoſiti, qui interfuerunt, quia à Lothario pecuniâ corrupti ſententiam tulerunt, & Synodus illa *Proſtibulum* appellata. Itaque hi omnes collatis calumniis Ludovicum Imperatorem

torem adverſus Nicolaum concitaverunt, quos ipſe egregiè refutavit, ſed ut eos reſtitueret, adduci ab Imperatore non potuit: quos inter præcipui Synodi promotores fuerunt Guntharius Colonienſis, & Teutgandus Trevirenſis Epiſcopus: & hic quidem errorem ſuum agnovit, veniam tamen à Nicolao non obtinuit. Guntharius autem pertinax in officio perſeveravit. Reliqui verò Epiſcopi oblatis libellis ſupplicibus in gratiam recepti ſunt, poſteaquam ea ſcripſerunt adverſus Pontificem, cujuſmodi nulli unquam Gentiles, Judæi, vel hæretici vel ſchiſmatici adverſus ſedem Pontificiam ſcribere cogitâſſent, & quidem ut non tantùm Occidentali, ſed etiam Orientali Eccleſiæ execrabilem facerent Nicolaum Papam, epiſtolam de eo calumniis fœdiſſimis refertam Photio ſchiſmatico Conſtantinopolim miſerunt, quâ occaſione ille mirificè delectatus, & auro pretioſiore æſtimatâ, mox de cogenda Synodo adverſus Nicolaum & Latinam Eccleſiam laborare cœpit.

Hincmarus multiplicem nomini ſuo maculam inurit, primò, quia Rothaldum Epiſcopum Sueſſionenſem in Sylvanectenſi Synodo injuſto judicio depoſuit, & fœdiorem adhuc maculam, quia ad triennium

Roma-

Romano Pontifici refractarius obſtitit: denique fœdiſſimam adhuc, quia ad ſuas partes contra Pontificem Carolum Regem, & alios quoſdam Epiſcopos pertraxit, incitavit inſuper Carolum, ut increparet graviſſimè Nicolaum, quòd is Balduinum Judithæ filiæ ſuæ raptorem ſuſcepiſſet, & pro eo preces apud Carolum depoſuiſſet. Quâ de re, religiosè tamen, ſe Pontifex excuſavit, effecitque, ut Balduinus reciperetur in gratiam, & acceptâ legitimâ uxore Judithâ, liberaliſſimâ dote, amplâ ditione in Belgio donaretur.

✲(864.)✲ Rhodoaldus Epiſcopus Portuenſis Legatus Romanæ Sedis, bis prævaricator, Conſtantinopoli ex metu & in Gallia, acceptâ pecuniâ, fruſtra vocatus, & latebras captans depoſitus, & communione privatus eſt.

Cæterùm Nicolaus à multis ex omni parte terrarum interrogatus, eximiâ doctrinæ & ſapientiæ laude reſpondit, & curam Eccleſiarum accuratam geſſit. Sardos quoque cenſuris eccleſiaſticis ab inceſtis nuptiis cohibuit, inopibus liberaliſſimè ſubvenit, & omnes optimi Pontificis partes explevit.

✲(865)✲ Michaël flagitioſiſſimus Imp. epiſtolam ſcripſit ad Pontificem refertam

obtre-

obtrectationibus, calumniis & blaſphemiis, citra dubium auctore Photio; cui ſapientiſſimè Pontifex reſcripſit, fortiter ſimul interminatus, ſe ejus litteras in medio foro Romnno combuſturum. Ignatium quoque & Photium Romam accerſivit, judicium experturos.

Mittitur à Nicolao Legatus Arſenius in Galliam, ubi Rhotaldum Sveſſionenſem Epiſcopum ſuæ ſedi reſtituit. Lotharium tergiverſantem impulit ad recipiendam Theutpergam, & dimittendam Waltradam, quam Romam ablegavit: Engeltrudem quoque induxit ad jurandum, ſe ituram Romam: ſed hæc juramenti oblita, non autem libidinis, perſtitit in Gallia. Quare Arſenius datis ad omnes Epiſcopos litteris vetuit, ne à quopiam reciperetur in communionem: Pacem deniqùe inter Francicos Reges compoſuit.

✠(866.)✠ Rex Bulgarorum Michaël ad Chriſtum converſus, mittit legationem Romam & rogat nonnullos mitti in Bulgariam ad inferendam plenam Evangelii lucem, quem in finem à Pontifice electi Paulus Populonienſis & Formoſus Portuenſis, magnæ ſanctitatis Epiſcopi. Cum eiſdē per Bulgariam terreſtri itinere alii quoque Legati Conſtantinopolim ad Michaëlem Imper

per. Bardam Photium Ignatium & omnes Orientis Epiſcopos Clerum & Populum Conſtant. mittuntur, qui annuntient ea quæ in cauſa Photii & Ignatii Romæ decreta ſint & Imperatorem ad meliorem frugem reducant.

Bulgari fidei Chriſtianiæ reluctantes arma movent adverſus Regem ſuum Michaëlem, qui Crucis vexillum in exercitu ſuo erigit, loco caudæ equinæ, quæ Bulgaris Idololatris hactenus, pro labaro præferebatur.

Ludovicus Imperator Saracenos Campaniam & Samnium infeſtantes reprimit, & magnis cladibus expellit.

Nicolaus fulmen excommunicationis intentat Lothario propter Waltradam pellicem, qui Pœnitentiam quidem ſimulavit, ſed libidinem ſuam & Waltradam ſemper reſpectans, plùs Nicolaum quàm Deum reformidavit.

✲(867.)✲ Legati Pontificii Conſtantinopolim miſſi in Thraciæ limitibus conſiſtere jubentur & ab ingreſſu per 40 dies arcentur, injuriis inſuper affecti Romam redire compelluntur Græcis jam in deteriora prolabentibus, decem enim capita objecerunt Romanæ Eccleſiæ, quibus etiam decem errores exprobrabant.

1. Quod

1. Quòd jejunarent in Sabbatho.

2. Quòd Spiritum S. ex Patre & Filio procedere dicerent.

3. Quod abominarentur nuptias, qui Presbyteros ducere uxores prohiberent.

4. Quòd Presbyteros linire baptizatorum frontes prohiberent.

5. Quod Chriſma ex aqua fluminis conficerent.

6. Quod ſeptem hebdomadibus ante Paſcha à caſei & ovorum eſu non abſtinerent.

7. Quod agnum in Paſchate more Judæorum unà cùm corpore Dominico offerrent.

8. Quòd Clerici barbas raderent.

9. Quòd Diaconi nondum ſuſcepto Presbyteratu Epiſcopi fierent.

10. Quod Legati Apoſtolicæ Sedis recuſarent profeſſionem fidei offerre Patriarchæ Conſtantinopolitano.

Omnia hæc capita accuratè refutarunt Hincmarus Rhemenſis & Odo Bellavicenſis, quorum operà omnes hæ calumniæ evanuerunt.

Hoc anno recordatus Deus Eccleſiæ ſuæ Orïentalis vindictæ ſuæ fulmina vibrare cœpit primò in Bardam, & quidem ut appareret ob illatas in Apoſtolicam Sedem

dem injurias præcipuè puniendum eſſe, nocturnâ viſione eventura mala prænunciavit. Vidit nimirum improbus Bardas S. Petrum ſedentem in ſolio & Ignatium ad pedes ejus, procumbentem ac ultionem poſtulantem, ipſumque S. Petrum cuidam adſtanti gladium porrigere, quo primùm Bardam, & poſtea Michaëlem in fruſta concideret. Quâ viſione valdè Bardas turbatus ſed haud melior effectus fuit. Poſt hæc cum adverſùs Cretenſes Bardas expeditionem pararet, & quadam die Imperatoris tentoria in loco plano collocata fuiſſent, Bardæ verò in loco ſupereminente, indignatus Imperator necem ei machinatus eſt, & per ſatellites inferri juſſit: qui animāte Baſilio tunc temporis cubiculi Imperatorii præfecto, ſtrictis gladiis impetu in Bardam facto, ipſum ſubitaneo caſu perterritum ad pedes Imperatoris ſe proſternentem foras extrahentes, fruſtatim conciderunt. Imperator autem cùm legitimâ prole careret, & ſolus rempublicam adminiſtrare non valeret, eundem Baſilium priùs in filium adoptatum, poſtea Imperatorem creavit. Tum curante Photio idem Michaël Synodum convocat, in qua anathema dictū Nicolao eſt: mittit inſuper ad Ludovicum Imperatorem Occiden-

dentis legatos cum magnis muneribus, ut Nicolaum deturbet de ſede, pollicitus ſe eum proclamaturum in Oriente Imperatorem, cùm ad hoc uſque tempus Occidentales non haberentur pro Imperatoribus: Quibus dum obſiſtit ſapienter Baſilius, & impium hominem à ſuis ſceleribus retrahere blandè nititur, deliberat ille monitorem de medio tollere. Sed hic illum prævenit; Itaque vino ſomnoque ſepultus Michaël in palatio manibus amputatis, multis vulneribus confoſſus, execrandam cum vino & ſanguine animam Dæmonibus evomuit; homo ex omnibus vitiis concretus, tam quæ in Principem, quàm in privatum cadere poſſunt.

Baſilius ergo ſtatim proclamatus eſt ſolus Imperator, genere Macedo, ex humili proſapiâ, cui Michâël concubinam ſuam Eudoxiam in uxorem dederat. Is ubi ſe purgâſſet de nece Michaëlis, quaſi ſe inſcio factâ, Photium expulit ſede, reſtituit Ignatium, reſcripſitque ad Nicolaum, paratiſſimus componere controverſias per Photium concitatas: quem etiam in monaſterium relegavit: meliùs proviſurus Eccleſiæ & Imperio, ſi in eum graviùs animadvertiſſet.

Ruſſi ſeu Roxolani Schytici populi Septen-

tentrionem incolentes, totam ſupra pontum Euxinum regionem deprædati, & vim Numinis experti, domum reduces per legationem Conſtantinopolim miſſam, petierunt Sacerdotes, à quibus baptizarentur.

Obiit hoc anno Nicolaus, meritò alter Elias & Phinees dictus, cui poſt menſem ſucceſſit Hadrianus II. annos tunc 75. natus, & jam bis expetitus Pontifex, ſed ſemper tergiverſatus.

☆(868.)☆ Hadrianus in multis condeſcendit facinoroſis, quos Nicolaus depoſuit, propter quod apud Occidentales Epiſcopos, viros pios minùs bene audit.

Baſilius & Ignatius Romam mittunt Legatos cum actis Photii, divino autem judicio factum eſt, ut navis, quâ Photii Legati ſeorſim vehebantur, fluctibus maris abſorberentur, omnibus vectoribus ſuffocatis, præter unum inſolentem monachulum Methodium dictum, qui rebus peſſimè Romæ geſtis, ita ut neque Photium, à quo, neque Ignatium, contra quem, neque Eccleſiæ univerſalis curam ſuſcipiens, tertiò conventus, tertió perfidiâ denotatus, denique anathematizatus diſceſſerit. Legati autem Baſilii & Ignatii commodè appulerunt, & honorificè ſuſcepti ſunt: acta Pſeudo-Synodi Photianæ flammis abſum-

ſumpta, idemque ut fieret Conſtantinopoli, curatum, & magna ſpes pacis utrique Eccleſiæ affulſit.

Lotharius Romam veniens ad Hadrianum Chriſti corpore refectus eſt, qui dum Sacroſanctam communionem illi porrigeret, in hæc verba illum allocutus eſt: *Si innoxium te cognoſcas à prohibito & interdicto tibi à Nicolao adulterii ſcelere, & hoc fixâ mente ſtatutum habes, ut nunquam diebus vitæ tuæ Waltradæ Pellicis tuæ, dudum à te repudiatæ miſcearis nefario concubitu fiducialiter accede, & Sacramentum æternæ ſalutis tibi ad remiſſionem peccatorum profuturum percipe: ſin autem tua te conſcientia accuſat, teq; lethali vulnere ſauciatum proclamat, aut iterum redire mente diſponis in Mœchiæ volutabrum, nequaquam ſumere præſumas, ne fortè ad judicium & condemnationem tibi adveniat, quod fidelibus ad remedium præparavit Divina Providentia.* Ad alios deinde converſus Pontifex qui Lotharium comitati erant, unicuique hæc dixit: *Si Domino & Regi tuo Lothario in objecto crimine adulterii favorem non præſtitiſti, neq; conſenſum præbuiſti, & Waltradæ aliisque à Sede Apoſtolica excommunicatis non communicâſti, Corpus & Sanguis Domini noſtri JESU Chriſti, proſit tibi in vitam æternam.* Cùm autem & ipſe Rex, & alii fermè omnes,

nes (nonnulli enim ejuſmodi conteſtatione conterriti, timuerunt accedere ad ſacram menſam) auſu temerario communionem ſumpſiſſent, Divina vindicta mox à tergo ſecuta eſt. Lotharius enim Româ lætus recedens, mox in via morbo correptus, æger Placentiam deductus, & reliqui communionis participes, intra annum miſerè periêrunt, & tanta ſtrages Lothariani comitatûs facta eſt, ut non peſte, ſed hoſtili gladio demeſſus eſſe videretur.

☆(869.)☆ Legatio Hadriani pervenit Conſtantinopolim, & honorificè excepta eſt, omnibus Ordinibus obviam effuſis, & Catholicam fidem ſpirantibus. Inchoata poſthæc Synodus, omnibus jam antea paratis, in eccleſia S. Sophiæ.

SYNODUS OCTAVA OECUMENICA, CONSTANTINOPOLITANA QUARTA

Contra Photium, pro S. Ignatio Patriarcha Conſtantinopolitano.

Illic Concilio præfuêre Sanctæ Sedis Legati, Donatus Oſtienſis Epiſcopus, Marinus S. R. E. Diaconus, & Stephanus Nepetinus Epiſc. cum iis qui tenerent locum Patriarchalium ſedium vacantium, & Epiſcopis centum & duobꝰ, quorũ

12 duntaxat ab Ignatio non deſciverant, cæteri recepti ſunt, ut pax Eccleſiæ turbatæ redderetur. Adfuêre quoque Legati Ludovici Imperatoris, quorum unus fuit Anaſtaſius S. R. E. Bibliothecarius, eò miſſi ut agerent de fœdere per nuptias inter utrumque Imperatorem conciliando: Adfuêre quoque Legati Bulgarorum, qui nuper ad Romanam Sedem confugerant, & quorum, erat excutienda cauſa. Hoc concilium terminatum eſt decem Seſſionibus: Introductus eſt Photius cum ſuis aſſeclis, qui cum baculo innixus ingrederetur juſſus eſt eum deponere, quia is Paſtoralis dignitatis ſignum eſſet: damnatus Photius, pervicax & ejus ſcripta combuſta, cum omnibus Chirographis quæ ab aliis extorſit. Reliqui reconciliati ſunt, ſubſcripſit actis Concilii Imperator Baſilius, ſed poſt Legatos Sedis Apoſtolicæ. Controverſiæ tamen abſolutâ Synodo contigerunt duæ, Prima de laudibus Ludovici Imperatoris, quas Orientalis Imperator non admittebat, ſecunda de Diœceſi Bulgarorum, an Romano Sedi an Conſtantinopolitano eſſet adſcribenda. Illa eſt rejecta ad Hadrianum, hæc magnâ contentione eſt agitata & artibus Græcorum Ignatio eſt adjudicata, reclamantibus tamen
lega-

legatis S. R. E. & illegitimum hoc judicium, & cum fraude pronunciatum eſſe, aſſerentibus. Quin & eorum Legatorum ſcripta ſublata, mox tamen reddita: Unde facti illi cautiores, acta hujus Concilii deferenda legatis Ludovici commiſerunt, non ſine Numinis Providentia, cum Legati Romanæ Sedis mox incidiſſent in piratas Sclavinos, non ſine Baſilii culpa; quanquam aliqui ejus operâ liberatos eſſe velint; Inter quæ tam incerta hoc certiſſimum eſt; Græcos in Latinum nomen malè affectos fuiſſe, & omnia à Baſilio & Græcis triſtia expectata eſſe.

Carolus Calvus defuncti Lotharii regnum occupat, & in Concilio Metenſi hoc illi adjudicatur, adnitente Hincmaro. Sed obſtitit Pontifex Hadrianus, voluitque id reddi Ludovico Lotharii fratri legitimo hæredi.

HÆRESIS PHOTII GRÆCORUM SCHISMATICORUM ANTESIGNANI.

Schiſma Photij multorum errorum ſemen extitit, licet alii aliis temporibus germinârint, & non omnium Græcorum mentes occupârint, & etiamnum non occupent, quanquam enim inter Græcos hodiedum multi turbulenti ac novarum

rerum cupidi reperiantur, referunt tamen, qui cum illis verſati ſunt, primarios viros, & populum propè majore ex parte eſſe Catholicum. Unde ſequentes errores non univerſaliter quidem omnes, ſparſim apud varios adhuc illaqueatos & deceptos tenent.

1. Error eſt, Spiritum Sanctum non procedere à Filio, ſed tantùm à Patre.

2. Animam non eſſe beatam ante diem judicii.

3. Reproborum quoque pœnam differri in diem judicij.

4. Purgatorium non eſſe.

5. Ideoque viventium ſuffragia defunctis non prodeſſe.

6. Licere inimicos circumvenire, illisq; nocere, etiam cum mendacio ac perjurio.

7. Secundas nuptias viduis eſſe illicitas.

8. Matrimonium pro cujusq; arbitratu diſſolvi poſſe.

9. Simplicem fornicationem non eſſe peccatum.

10. Licitas eſſe uſuras.

11. Licitam ſimiliter eſſe ſimoniam.

12. Iterum baptizandos eſſe, qui à Latinis baptizati fuerint.

13. Infantes, qualicunq; mortis periculo imminente, ante octavum diem non eſſe baptizandos.

14. *Euchariſtiam non poſſe ex pane azymo, ſed tantùm ex fermentato confici.*

15. *Neq; vinum in Euchariſtia aquâ permiſcendum.*

16. *Neceſſe eſſe etiam laicis in utraq; ſpecie communicare.*

17. *Malos, ſi conſecratum panem accipiunt non accipere corpus JESU Chriſti.*

18. *Sacramentum Euchariſtiæ eſſe majoris vis & efficaciæ, ſi feriâ quintâ in Cœnâ Domini celebretur, quàm ſi ullo alio die.*

19. *Euchariſtiam ſtatim à ſuſcepto Baptiſmo infantibus eſſe miniſtrandam.*

20. *Corporis ſanitati inutile eſſe Extremæ Unctionis Sacramentum.*

21. *Abſtinendum eſſe à ſuffocatis, aliisq; antiquâ Lege prohibitis, qui error Judaiſmum recudit.*

22. *Eccleſiæ Primatum non eſſe penes Romanam, ſed Græcam, eamque Conſtantinopolitanam Sedem, ideoq; Latinas Eccleſias eſſe deſtruendas, & diſtribuenda monaſteria monachorum, qui hos errores recipere non voluerint.*

Obſervandum denique eſt circa hos ſpurios Græcæ Eccleſiæ ſtolones, eò uſq; leves in ſuâ fide fuiſſe, ut decies & quater ſe univerſo Eccleſiæ corpori reconciliârint, & toties ſe ab eo ſeparârint.

ERRORES JOANNIS SCOTI, FREDEVARDI, ET BERTRAMI.

QUOS ALIQUI PUTANT FUISSE SACRAMENTARIORUM PRÆCURSORES.

QUando ſit mentio Joannis Scoti, caveat Lector, ne hunc, qui fuit ex Ordine S. Benedicti, confundat cum Joanne Duns Franciſcano, qui pariter dictus eſt Scotus, & Doctor **ſubtilis** *vulgò cognominatur, ac multis ſæculis poſterior eſt. Fuit autem Scotus iſte Benedictinus diſcipulus venerabilis Bedæ, & eo nomine ſuſpectus eſt, quia dicitur librum edidiſſe, in quo ſcriptum eſt, nihil eſſe in Eucbariſtia præter figuram Corporis JESU Chriſti. Et hunc quidem librum in Concilio Vercellenſi damnatum eſſe ſcribunt nonnulli doctores: Lanfrancus Cantuarienſis Archi-Epiſcopus, & Genebrardus. Bellarminus autem cenſet Joannem Scotum, licet de hac veritate quæſtionem moverit, nuſquã tamen eam apertè abnegàſſe, imò refert Baronius ad annum Chriſti 879 virum hunc doctiſſimum, poſtquam à Gallis magnopere propter hunc errorem, de quo ſuſpectus erat, fuiſſet exagitatus, ab Olfredo Rege Angliæ è Gallia cum aliis viris doctis in Angliam evocatum fuiſſe, ad regnum ab infidelibus liberandum, & veræ fidei doctrinâ illuſtrandum.*

Similem quæſtionem movit Fredevardus, ſeu

Fru-

Brudegardus in edito à ſe libro, unde & ipſe ſuſpicionem ejusdem erroris incurrit. Quod idem de Bertramo Presbytero refertur, cui liber quidam adſcribitur de Sacramento Corporis Domini, qui in catalago Concilij Tridentini cenſurâ notatus eſt, in quo ſubobſcurè docetur, non idem eſſe Corpus Chriſti in Euchariſtia, quod ex Maria V. natum eſt. De his veròſimile eſt, dubitâſſe quidem illos fortaſſis de reali præſentiâ Chriſti, deq; ea quæſtionem agitâſſe, nunquam tamen eam manifeſtè rejeciſſe.

☆(870.)☆ Bulgaris hoc anno datus eſt Epiſcopus Theophilactus (diverſus ab eo, qui ſcripſit in Evangelia) à S. Ignatio rejecto Grimoaldo, à Romana ſede miſſo. Baſilius autem Imper. ſibi atque Eccleſiæ meritò timens à Photio viro eloquente & callido, eum longiùs relegavit, amicos ejus fautoresque vexavit, eccleſias ab eo conſecratas prophanari & dirui juſſit: quibus Photius obſtinatior factus Martyrem ſe dixit, & qui terræ motus in urbe contigerat, ſuâ cauſâ à Deo vindice immiſſum eſſe, impiè vaticinatus eſt.

Baſilius Imperator filium ſuum Leonem natu minorem Auguſtum coronari juſſit, tertium Alexandrum Cæſarem crevit, quartum Stephanum Divinis officiis addixit:

xit: ſicut & quatuor virgines filias, quas in monaſteriis Deo conſecravit.

Transfertur Hieroſolymis Damaſcum imago Dei Genitricis, olim Conſtantinopoli depicta in tabula lignea, ſed poſtea pictura (dictu mirabile) ſuper lignum eſt incarnata, & oleum maximè odoriferum jugiter emittere cœpit, quo languores quorumcunque hominum pellerentur, ita ut nunquam minueretur, quantumcunque ſumeretur. Quapropter imago ſummæ venerationi fuit, non ſolùm Chriſtianis, ſed etiam Saracenis, qui ad eandem orationis gratiâ confluxerunt.

Turbata eſt hoc anno Gallia, Hadriano minaciter inſtante, ut Ludovico Imperatori Lotharii regnum reſtitueretur. renitente & ſtante pro Carolo, Hincmaro, cujus reſponſio amarior, nec ab eo ſcribi, nec ad pontificem mitti debuit. Itaque re infectâ remiſſi Legati Pontificis, qui tamen Caroli filium Carolomannum, quem in vinculis habebat, reconciliârunt. Hunc tamen iterum poſtea rebellantem, & vaſtantem ditionem patris, Carolus luminibus orbavit, filio ſuo pretioſiorem exiſtimans regni ſui ſalutem.

Admirandum fuit factum quarundam ſacrarum virginum in Anglia, & non temerè

merè imitandum; quando Danis Ethnicis ingenti multitudine in Galliam effuſis, & omnia evertentibus, ac virgines etiam ſacras polluentibus, Ebba Colinghamenſis cœnobii Abbatiſſa inſtinctu divino admirabile facinus auſa, convocatis omnibus monaſterii Sanctimonialibus, ſibi ipſi novaculâ naſum cum ſuperiori labro ad dentes uſque præcidens, perſvaſit, ut ipſæ quoq; ſubditæ moniales idem facerent, ne a Danis polluerentur, quo ſpectaculo Dani perterriti, à virginibus quidem abſtinuerunt, ſed igne monaſterio admoto, eaſdem omnes cremaverunt. Quæ ab Eccleſia Catholica cultu Martyrum celebrantur.

In eâdem perſecutione Eadmundus Angliæ Rex ab eiſdem Danis ad arborem alligatus, & diriſſimè flagellatus, deinde ſagittis confoſſus, tandem amputatione capitis Martyrii coronam promeruit. Cujus exemplo permotus Humbertus Helmathenſis Epiſcopus, fortiter quoque Martyrium perpeſſus eſt.

DECAS VIII.

Ab anno Chriſti 870 ad 880.

871. SAnctus Ignatius & Baſilius miſſâ legatione a Pontifice petunt diſpen-